ГАЗЕТА ЧОРТКІВСЬКОГО РАЙОНУ

голос народу

Співзасновники:
районна рада, районна державна адміністрація і колектив редакції

Виходить з 1939 року

№ 55 (8497), 31 грудня 2014 року

Нам 75 років!

Коли літа – не привід для печалі

Все ніяк не міг зібратися сісти за написання «передовиці» з нагоди ювілейного номера районки. Десь ловив себе на думці, що це має бути щось неординарне, не таке як завжди. Та й, по правді кажучи, охопило якесь непідробне хвилювання. Авжеж. Як-не-як – 75-річний ювілей! Наступна за значимістю цифра з нею зрівняється хіба що одиниця з двома нулями. Та й чи правильно зрозуміють читачі? Пам'ятаю, рівно десять років тому тоді ще у якості в. о. редактора присвятив всього-навсього півколонки газетної полоси 65-річчю виходу нашої газети в світ. Тож замість слів привітань, не кажучи вже хоча б для годиться якоїсь грамоти редакції від співзасновників, ще й отримав «на горіхи» від деяких високопоставлених осіб: теж мені знайшов подію... Кого це хвилює? В країні ре-во-лю-ці-я! (Добігав кінця 2004-й рік). А ти: якійсь там газеті – 65... Нині навіть не революція, вже майже рік на сході країни точиться повномасштабна громадянська війна й іноземна інтервенція... Кров, сльози, попелища, холод і голод... Кількість жертв вже пішла на тисячі, а «старший брат» не перестає брязкати зброєю...

Потрясали зброєю в Європі і тоді, в далекому 1939-му. Світ готувався до найбільшої бойні в історії людства. А причина тому – двоє вусатих кривавих тиранів задумали поділити між собою світ і ласим шматком їхнього пирога виявилась Україна. Даруйте, але саме «завдяки» «золотому вересню» невдовзі після приходу на західноукраїнські землі радянської влади перший номер чортківської райгазети «Нове життя» побачив світ (десь наприкінці грудня 39-го, проте якого числа – не відомо; на жаль, сам примірник не зберігся, як і всі довоєнні номери районки) – як орган Чортківського райкому партії і районної ради депутатів трудящих.

Гортаю пожовклі від часу сторінки нашої газети за сорокові роки минулого століття. Перший вцілілий номер за 10 травня 1945 р. відкривається актом про капітуляцію Німеччини. Всього на двох сторінках. Зовсім мало місцевої інформації. Наклад – 1500 примірників. А віддруковано - у м. (не с.) Ягольниця...

Здмухую пил, діставши з денця металічного сейфа писані чорнилом книги наказів за все ті ж сорокові. Вчитуюся в прізвища. «Редактор Веріженко С.К., приступив до виконання своїх посадових обов`язків 1 вересня 1946 року... Наказом № 2 від 15 січня 1948 р. на посаду інструктора редакції призначено Мироненка М.Г. із заробітною платою 525 крб...».

Не позаздриш вам, колеги-журналісти з далеких повоєнних років. Недоїдали-недосипали. Єдиний транспорт – пара редакційних коней. Запряг буйногривих – і вйо засніженими чи заболоченими манівцями у віддалені села збирати матеріали про те, як готується техніка до посівної кампанії, йде боротьба (чомусь саме це слово тоді було популярним) за надої. А потім – геть промерзлий, всю ніч до ранку під ледь жевріюче полум`я каганця ще й маєш викласти на папері всі свої думки, аби вчасно здати публікацію у номер... Хоч вас вже давно немає серед нас, попри те низький уклін вам від нинішнього покоління районки. Саме ви закладали той міцний фундамент, на якому ми зараз стоїмо, писали перші славні сторінки історії чортківської журналістики.

Нині нерідко можна почути докір: а кого виховували тоді газети? Гвинтика системи? Можливо, й вони будуть по-своєму праві. Та все ж знайдеться немало і тих, хто скаже, що позитиву, особливо низова преса, несла незрівнянно більше. Візьміть, погортайте підшивки за минулі роки – це ж справжній літопис Чортківщини! Як на околицях міста посеред поля поставали потужні промислові підприємства – ремонтно-механічний завод, м`ясокомбінат, перо-пухова фабрика, цукровий... Виростали по селах новобудови шкіл, закладів культури, торгових центрів, лікарень... (Нині здебільшого усе це стоїть пусткою, та це вже інша історія). Все це увіковічнено на сторінках районки. І хто б там що не казав, завжди, в усі роки, в епіцентрі наших газетних публікацій залишалася і залишається Людина з її багатим внутрішнім світом, світлими почуттями і переживаннями.

Я навмисне не буду зупинятися у передсвятковій редакторській колонці, яка вийшла якоюсь не надто бравурною, на іменах тих, хто кував і примножував славу чортківської районки. По-перше, усіх і не згадаєш, через колектив редакції пройшли десятки, а то й сотні людей, тож родичі можуть десь і не зрозуміти. По-друге, про них уже писано-переписано немало. (До теми нашої славної історії ми ще невдовзі повернемось – не буду привідкривати сьогодні секрет). В річницю нашого ювілею бентежить інше – газети, особливо місцевої сфери розповсюдження, не маючи чіткої схеми фінансування, уже не перший рік стоять з простягнутою рукою. І для своїх співзасновників здебільшого виявляються нелегким тягарем, який і нести важко, і покинути шкода. Навесні цього року у Верховній Раді був вкотре «з успіхом» провалений черговий законопроект про роздержавлення друкованих ЗМІ, щодо ухвалення якого Україна зобов`язалася перед Європою ще... 15 літ тому. Але й на нього з тривогою очікують газетярі, адже втративши сяку-таку бюджетну підтримку, переважна більшість сільських газет просто зникне...

Та що це я все знову і знову про сумне. Свято ж бо! Тому принагідно від душі вітаю усіх наших ветеранів, які ще нині в строю, чисельних багаторічних дописувачів, вірних читачів, усіх своїх колег, хто творить сьогоднішнє обличчя районки, з поважним 75-річним ювілеєм рідної газети. Хай би там що не було – чи дутиме вітер перемін нам у спину, чи як завше в обличчя, а районна газета була, є і залишатиметься завжди вірною своїм читачам, служитиме вам і Україні-неньці. Бо поки будете ви, допоки й будемо ми.

До нових зустрічей на сторінках «Голосу народу»! З наступаючим Новим роком і Різдвом Христовим! Дасть Бог, привітаю вас і з Новим віком районки. А сьогодні є чудовий привід перехилити келиха шампанського!

*З глибокою шаною – редактор Чортківської районної газети **Любомир ГАБРУСЬКИЙ**, член НСЖУ*

Äîðîãó «ãîëîñîíàðîäó», åëòåðàíè äàçåòè,
ïîçàøòàòí³ êîðåñïîíäåíòè!

Ùèðî â³òàº ì î âàñ ç 75-ð³÷÷ÿ ì ãàçåòè, ÿêà äëÿ áàãàòüîõ çâàñ ñòàëà ð³äíîþ. Ìà ¿¿ øïàëüòàõ âè â³äîáðàæàºòü â³äîáðàæàº òåì íàéóðîí÷èñò³ø³ òà íàéòðàã³÷í³ø³ ñòîð³íêè íàøî¿ ³ñòîð³¿, âè ðàä³º òå ³ òóæèòå ðàçî ì ç ÷èòà÷à ì è. Âè çóñòð³÷àº òåñÿ ç ëþäü ì è â ð³çíèõ êóòî÷êàõ ×îðòêè³âùèíè ³ äî íîñèòå ¿õ äîëîñ äî êîæíîãî ç íàñ.

75 ðîê³â – öå ïîâàæíèé â³ê äëÿ âèäàíîãî. Çà öåé ÷àñ ç ³íþâàëèñÿ òàîð³ êîëåêòèâè ãàçåòè, ¿¿ íàçâà, äèçàéí, êîë³ð, ñ ì àêè ³ äîïîâíåíüíÿ ÷èòà÷³â, ç ³íþâàëèñÿ ³ñòîð³ÿ. Àëå íåç ì ³íîþ çàëèøàëàñÿ ïîòðåáà¿íó³â ÷óòè äîçóì ³òè, ùî âîíè áóäóòü ïî÷óò³. Ñà ì å òî ì ó ùèðî áàæàº ì î âà ì ³ íàäàë³ áóòè ³íäèâàòîðî ì ñóñïî³ëüíèõ ïðîöåñ³â íà ×îðòè³âùèí³, âèñâ³òëþâàòè íàéâèòóâàëüí³ø³ òåì è. Íåõàé ñåíñàö³¿, ÿê³ âè äîíîñòè ì åòåæ äî ëþäåé, áóäóòü äîáðè ì, íîâèíè – ïîçèòèâíè ì, çóñòð³÷³ – ÿñêðàâè ì è. Íåõàé âàøà ðîäèíà íá³êîëè íå ïåðåòâîðº òüñÿ íà ðóòèíóíà ðåì åñíèõ ³ çàâæäè ñóïðîâîäæóº òüñÿ òâîð÷è ì è çåòà ì è, ïîøóêà ì è òà çíàõ³äêà ì è.

Ì è çâà ì è ïðîæèëè íåïðîñòèé ð³ê. Ï îïðèâèïðîáóâàíÿ, áîë³³ òðèâîãè ì ºº î âèçíà òè – ì è íàâ÷ëèñÿ ïîâàæàòè ñåáå ÿê íàö³ÿ, ö³íóâàòè ³ â³äñòî þâàòè ñâî þ â³äí³ñòü. Íàçâè÷àéíî âàæëèâà ðîëü ó öèõ ïåðåì îãàõ íàëåæèòü âà ì, äîðîã³ æóðíàë³ñòè, – òè ì, ùî áóëè íà áàðèêàäàõ ³ ì àéäàíõ, òè ì, õòî íå áîÿñÿ ïèñàòè ïðàâäó, íåçâàæàþ÷è í³ íà ùî. Ñêëàäàº ì î âà ì ïîäÿêó ³ øàíó.

Ì ³óíîãî çäîðîâ`ÿ, ãîðäà, äîñòàòóó, áëàãîïîëó÷÷ÿ óñ³ì âà ì ³ âàøè ñ³ì`ÿì. Íåõàé ì èð ïðèéäå íà óêðà¿íñüêó çåì ëþ òà óâàø³ îñåë³, íåõàé ðàä³ñòü ïîñåëèòüñÿ óâàøèõ ñåðöÿõ, íåõàé ëþáîâ ºäîâº âàñ óâåñü ðîäèíó æóðíàë³ñòñüêó ðîäèíó, íàä³ÿ âàñ í³êîëè íå ïîêèäàº, à íîâîíàðîäæåíå Áîæå Äèòÿòêî âñåäÿº â³ðó â òå, ùî ðàçî ì ç íàðîäæåíÿì Áîæîãî Ñèíà íàðîäèòüñÿ íîâà ñòîð³íêà â æèòò³ óêðà¿íñüêîãî íàðîäó – êðàùà, ñâ³òë³øà, îñÿÿíà ì èðî ì ³ Áîæîþ áëàãîäàòòþ.

Ï åðøèé çàñòóïíèê ãîëîâè
ðàéäåðæàä ì ³í³ñòðàö³¿
Â.ÇÀ Ï ÓÕÈßÊ

Çàñòóïíèê ãîëîâè
ðàéîíí¿ ðàäè
Ë.ÕÐÓÑÒÀÂÀ

Ï ðàâë³íÿ Òåðíîï³ëüñüêî¿ îáëàñíî¿ îðãàí³çàö³¿ Íàö³îíàëüíî¿ ñïî³ëêè æóðíàë³ñò³â Óêðà¿íè â³òàº êîëåêòèâ ðåäàêö³¿ ×îðòêî³âñüêî¿ ðàéîííî¿ ãàçåòè «Ãîëîñ íàðîäó» – çà àêòèâíó ó÷àñòü ó òâîðåííí³ ³ñòîð³¿ òà âèñâ³òëåííí³ àêòóàëüíèõ ïðîáëåì æèòòÿ êðàù, âèñîêèé ïðô³åñ³îíàë³çì ó ïëåâàííí³ íåïîðð³ø³íñòü ð³äíîãî íàðîäó, âèñîêèé ïðô³åñ³îíàë³çì ó ïëåâàííí³ íåïîðð³ø³íñòü ð³äíîãî íàðîäó, ïîøóê íîâèõ ³äåé ³ ïîäîëàííÿ ñòåðåîòèïí³â ñòàíîâëÿò� ñóòòºâîþ ñèëîþ ïîñòóïó íà øë�õó äî ïîáóäè ³íôîðìàö³éíîãî ñóñïèë�ñòâà ³ ³íôîðìàö³éíîãî ñóñïèë�ñòâà ³ ³íôîðìàö³éíîãî ñóñïèë�ñòâà.

Ï åðøèé çàñòóïíèê ãîëîâè
ðàéîíí¿ ðàäè
Ë.ÕÐÓÑÒÀÂÀ

Ä îðîãó þâ³ëÿðè!

Ï ðèéì ³òü â³ä êîëåã ³ç áåðåãã³â øâèäêî ïëèíîãî Çáðó÷à, ïðàö³âíèê³â Ãóñÿòèíñüêîãî ÷àñîïèñó «Â³ñíèê Íàäçðó÷÷ÿ», íàø³ íàéùèð³ø³ â³òàííÿ é ïîáàæàíÿ ç íàãîäè 75-ð³÷÷ÿ â³ä äíÿ âèõîäó ó ñâ³òî ïåðøîãî íî ì åðà âàøî¿ ðàéîííî¿ äàçåòè, Íîâîãî 2015 ðîêó òà Ð³çäâà Õðèñòîâîãî. Çè÷è ì î âà ì äîããîë³òòÿ, ñ³ åéíèõ äàðàçä³â, òâîð÷èõ ïîøóê³â. Íåõàé óêðáäåíà íàðîäíà ãàçåòà íàäñåðåòÿíö³â «Ãîêîñ íàðîäó», ùî ïøëà ë³òîïèñ ×îðòê³âùèíè ó íåçàëåæí³é Óêðà¿í³, êâ³òíå é íääàë³ ðîçì à¿òòÿì äó ì îê, ïðîáëåì àòè÷íèì è ì àòåð³àëà ì è, âèòóàëüíè ì è ðóáðèêà ì è ³ ö³êâêè ì è äîïèñà ì è ãðî ì àäñüêèõ êîðåñïîíäåíò³â ç êîæíîãî íàñåëåíîãî ïóíêòó ðàéîíó.

×èòà÷à ì ïîòð³áíà ñîâîäà ñëîâà ÿê ïëàíåò³ Çåì ëÿ òåïë³íü Ñîíöÿ. Òîæ îáåð³ãàéòåé îá³ãð³âàéòåé Ëþäèíó òà ¿¿ æèòòÿ, áî âîíà ïåðøîþ, í³æ Ïàí³ Ï îë³òèêà, ïóñòèëà çåì íåê³ðíÿ.

75 – ïîâàæíà äàòà ³ âàðòî ïî ì'ÿóòè «íåçèì, òèõì ñèîâî ì» óñ³ð, õòî òâîðèâ ÷àñîïèñ â³ä Äíÿ éîãî íàðîäæåíÿ. Ïà ì'ÿòáé ì î: æóðíàë³ñòè ÷àñ íå âèáèðàþòü – âîíè ïèøóòü Ë³òîïèñ ñâî¿ åïîõè.

Òîæ íåõàé «Ãîëîñ íàðîäó» é íääàë³ áóäå íàðîäíîþ òðèáóíîþ, íåõàé ³ íääàë³ ñëóæèòü íàé÷èñåëüí³ø³é Ïàðò¿ Óêðà¿íè – Óêðà¿íñüêî ì ó Íàðîäîâ³.

«Â³ñíèêî íääçáóð÷àíö³»,
ñ ì ò Ãóñÿòèí, ãðóäåíü ðîêó Áîæîãî 2014-ãî

×èòàþ÷ó ãðî ì àäó ×îðòê³âñüêîãî êðàþ, øàíóâàëüíèê³â ïðåñè ùèðîñðäå÷íî â³òàº ì î ç 75-ë³òòÿì âèõîäó â ñâ³ò ïåðøîãî óêðà¿íñüêîãî ÷àñîïèñó íà âàøèõ òåðåíàõ! Ïðîéøîâøè êð³çü òåðíè ïîëüñüêîãî øîâ³í³çì ó, í³ì åóüêîãî íäöèçì ó, ñîâºòñüêîãî êî ì ó í³çì ó, ð³äíå äóêîâàíå ñëîâî íà ×îðòê³âùèí³ íå ëèøå âèñòîÿëî é çàãàðòóâàëîñÿ, à é íà ïî÷àòêó 90-ð ðîê³â ì è íóëîãî ñòîë³òòÿ çàãîâîðëî ïî-íîâî ì ó - ïîòóæíî é äçâ³íêî, ïðîêëàäàþ÷è øëÿõè âîë³ ì îëîä³é íåçàëåæí³é Óêðà¿í³. Ç íàãîäè öüîãî ñïðàâä³ òîðæåñòâà óêðà¿íñüêîãî ñëîâà ³ ïðàâäè ùèðî áàæàº ì î êîëåêòèâó ×îðòê³âñüêîãî ÷àñîïèñó «Ãîëîñ íàðîäó» ÿê ñïàäêîº ì - öåâ³ íàéë³ïøèõ òðàäèö³é ì ³ñöåâî¿ æóðíàë³ñòèêè ã³ä- íî ïåðåéòè ÷åðåç óñ³ âïðîâáóâàííÿ ÷àñó ³ âêéòè ç íèõ çì ³öíåíè ì è ó â³ð³ é ëþáî â³, ó ì îáóòíñòó é ñèë³ ñâî- ãî ïåðà, à òàêîæ íääàë³ ùèðî, âïåðòî, íåóïåðåäæåíî âèïèñóâàòè íà ñâî¿õ øïàëüòàõ ³ñòîð³þ ×îðòê³âñüêî- ãî êðàþ, ùîõâèë³ â³ä÷óâàòè ï³äòðèì êó íåçðääëèâîãî ÷èòàöüêîãî êîëà òà ðîçó ³ííÿ âèääî ì îæöÿ ì è âà- øî¿ ðîë³. Ç ðîñè ³ âîäè âà ì , äîðîã³ êîëåãè!

Ç ïîâàãîþ – êîëåêòèâ Áîðù³âñüêîãî ÷àñîïèñó
«Ãàëèöüêèé â³ñíèê ïëþñ»

Þ â³ëåé – öå õîðîøà íàãîäà îö³íèòè ïðîéäåíèé øëÿõ, çãàäàòè òèõ, õòî ñòîÿâ á³ëÿ âèòîê³â ÷àñîïèñó òà ïîáà÷èòè, ÿê íåâåëèêå ³íôîðìàö³éíå ãí³çäå÷êî ïåðåòâîðþºòüñÿ â îäíå ç íàéïîïóëÿðí³øèõ òà íàéóëþáëåí³øèõ äèäàêòè÷íèõ ³íôîðìåí³â ñóñïèë�ñòâà, êîòðå óâ³êîâ÷÷þº íà ñâî¿ø øïàëüòàõ ³ñòîð³þ ð³äíîêðàþ.

75 ðîê³â ïðî ì àéíóëè, íå ì îâ îäíà ì èòü... Òà ïîïðèó ñ³ êðóãîâåðò³ æèòòÿ, ãàçåòà çóì ³ëà âèñòîÿòè ó ÷èñëåíèõ ñêëèäíîõ ñóñï³ëüíî-ïîë³òè÷íèõ ñèòóàö³ÿõ, ùî â³äóâàëèñÿ íà òåðåíàõ ×îðòê³âùèíè – çáåðåãòè óâàãó ÷èòà÷à òà çíàéòè íîâèõ ïðèõèëüíèêê³â. Ñüîãîäíèíè ÷àñîïèñ – íåçì ³ííèé ïîðàíèêè, íàñòàíèêè òà, çâ³ñíî, ïðîñòî íàä³éíèé äðóã äëÿ ÷èòà÷³â, êî ðð³ ³ç íåòåðï³íÿì ùîïÿòíèõ ÷åêàþòü íà îñòîíêè.

Ï îïðè òå, ùî «Ãîëîñ íàðîäó» – ñâîºð³äíèé ì ³ñòî÷îê ì ³æ äëäàîþ òà ððî ì àäîþ, îñê³ëüêè äîíñèòü äî ÷èòà÷³â äó ì îê ³ ïîçèö³þ îðãàí³â ðàéîííî¿ âëàäè, º ³ñòèíîì ãîëîñî ì íàðîäó, áî êîæíèé ³ç ÷èòà÷³â òà ïàêêèõ ïðèõèëüíèêê³â, õòî çâåðòàºòüñÿ çà ïîðàäî þ òà çàâààãîþ, – ïî÷óòèé. Íåõàé íääàë³ íáðàí³ êîëåêòèâî ì äå ì îêðàòè÷í³ çàñääè ³ â³ðíå ñëóæ³íîñòó

Редакційні будні многотрудні

Колектив редакції газети "Нове життя" 1 травня 1945 р. (найстаріший, найунікальніший знімок, наданий нашим довголітнім прихильником Б.Пригаром)

1965 р. Редакційна летучка: М.Мироненко, В.Шуляк, І.Возний, А.Попов, Г.Ткаченко, Б.Гетьман

Заввідділом сільського господарства редакції М.Мироненко бере інтерв`ю

День кореспондента на швейній фабриці проводить А.Блаженко. 1986 р.

Випуск школи робсількорів. 1987 р.

1995 р. А.Шуляк із гостем з Німеччини Хайно Хьюльдером – представником милосердної організації в Україні "Добро приносить радість"

1966 р. Члени колективу редакції: М.Мироненко, І.Герасимів, Б.Гетьман, Є.Нагірняк, В.Пепа

Літопис перемін

Історичний зріз

Грудень 1939 року – заснування Чортківської районної газети «Нове життя».

Хто став першим редактором районки і яким був її склад – на жаль, нам сьогодні невідомо, оскільки не збереглося жодного довоєнного номера в редакції (під час війни газета не виходила), немає їх і в архівах. В редакційній бібліотеці зберігаються підшивки, починаючи з травня 1945 р. Як видно з них, першим повоєнним редактором було призначено В.Петровського. Газета виходила на двох сторінках, раз на тиждень, накладом 1500 примірників. Друкувалася в друкарні у м. Ягольниця.

З книги наказів по редакції:

1 вересня 1946 р. – на підставі рішення обкому партії наказом № 1 по Чортківській міській редакції газети «Нове життя» приступив до виконання обов`язків редактора газети С.К.Веріженко На посаду секретаря редакції з цього числа призначено К.М.Долгопольську, літпрацівником – Є.Я.Шупік, бухгалтером – Д.І.Грацоня.

Наказом № 13 від **1 вересня 1947 р.** т. в. о. відповідального секретаря редакції призначено А.Г.Попова, який незмінно пропрацював на цій посаді до жовтня 1972 р.

У січні 1948 р. на посаду інструктора редакції призначено М.Г.Мироненка, котрий згодом очолив відділ сільського господарства, де трудився аж до виходу на пенсію у червні 1984 р.

У наказах за той період – відрядження працівників до Львова для виготовлення кліше, до Тернополя за газетним папером, в інші редакції для організації соцзмагання, села району для перевірки і налагодження роботи низової преси в агітпунктах та на колгоспних токах, на наради редакторів сільських стінгазет, сількорів тощо.

З наказу від **30 січня 1950 р.** дізнаємося про вид транспорту, який тоді був у редакції: «...виплатити т. Пласконь І., який доглядає редакційних коней, за січень місяць 200 карбованців – за рахунок безлюдного фонду».

Наказом № 20 від **31 серпня 1954 р.** редактором Чортківської газети «Нове життя» згідно з рішенням Тернопільського обкому КПУ призначено В.П.Деркача.

28 березня 1955 р. згідно з рішенням того ж таки Тернопільського обкому партії приступив до виконання обов`язків редактора І.М.Коваленко.

1 липня 1957 р. зараховано на посаду завідуючого сільгоспвідділом редакції С.В.Осьмака, у недалекому майбутньому він стане першим фотокореспондентом районки.

Наказом № 71 по редакції газети «Нове життя» від **20 березня 1959 р.** приступив до виконання обов`язків редактора Б.О.Гледзер.

1958 р. У редакції, як видно з книги наказів, вже був мотоцикл.

Березень 1959 року – об`єднано редакції газет «Нове життя» і Білобожницької «Соціалістичне село».

8 квітня – літпрацівника редакції Б.К.Боднара відряджено в Тернопіль для отримання нового мотоцикла. Коні ще також були, бо залишили на роботі робочого з приєднаної білобожницької газети по догляду за кіньми.

1961 рік. У Чорткові діяли щоденна газета «Паровозник», стінгазети «Швейник», «Дружинник». В кожному колгоспі чи на підприємстві були свої стіннівки...

З книги наказів: «У **вересні** Спілкою журналістів України проведено конкурс на кращий фотознімок місяця, присвячений підготовці до історичного XXII зїзду КПРС. Друге місце у республіканському конкурсі здобув позаштатний фотокор С.Осьмак за знімок «Оце качани», опублікований 30 вересня, який передрукувала республіканська газета «Радянська Україна». За проявлену ініціативу, високу якість фотознімків оголошено йому подяку».

Квітень-червень 1962 року – ліквідація райгазети «Нове життя» і утворення міжрайонної газети «Зоря комунізму». Наказ № 33 від 31 травня 1962 р.: «В зв`язку з постановою ЦК КПРС і Ради міністрів СРСР від 22 березня 1962 р. про перебудову сільського господарства та постанови ЦК КПРС від 10 квітня 1962 р. і ЦК КП України від 10 травня 1962 р. та обкому партії від 23 травня 1962 р. про створення міжрайонних газет при територіальному колгоспно-радгоспному управлінні та згідно з листом облвидаву № 166 від 29 травня 1962 р. про ліквідацію районних газет в штат газети «Зоря комунізму» з 1 червня 1962 р. перейшов ряд працівників Чортківської райгазети «Нове життя»: Попов А.Г., Криворог О.Я., Мироненко М.Г., Трояновська Г.В., Нагірняк Є.І., Рудик К.Н., Завойська Є.С.». До виконання обов`язків редактора міжрайонної газети «Зоря комунізму» при Чортківському територіально-виробничому управлінні приступила Н.П.Головко, радистом-телетайпістом – Б.А.Гетьман, коректором – І.П.Возний (з невеликими перервами останній працював в районці аж до виходу на пенсію в січні 2000 р. вже в якості заступника редактора).

(Закінчення на 4-й стор.)

Літопис перемін

Історичний зріз

(Закінчення. Поч. на 3-й стор.)

1962 р. – редакція вже володіла досить солідним транспортним парком. З наказу № 15 від **17 серпня 1962 р.** про закріплення автомототранспорту: мотоцикли К-750 закріплено за Курським Б.С і Захаренком Б.С., мотоцикл М-72 – за Злобіним Г.В., мотоцикл ИЖ-49 – за фотокореспондентом Осьмаком С.В., мотовелосипед – за Возним І.П. Також в редакції був автомобіль ГАЗ-21 «Волга».

За **10 місяців 1962 р.** на адресу редакції надійшло понад 2,5 тис. листів, здійснено 37 масових рейдів.

Відповідно до постанови ЦК КП України від 2 березня 1963 р. «Про республіканські, обласні, міські, районні газети і газети парткомів виробничих управлінь Української РСР» та постанови бюро райкому від **4 березня 1963 р.** районна газета «Зоря комунізму» видається як орган Чортківського парткому виробничого колгоспно-радгоспного управління і районних рад депутатів з періодичністю виходу три рази на тиждень – вівторок, четвер і субота, тиражем 12 тис.

З **21 вересня 1963 р.** згідно з рішенням бюро обкому партії приступив до виконання обов`язків редактора В.О.Шуляк, заступником редактора призначено Н.С.Ткачук.

З **1 липня 1964 р.** в штат редакції зараховано Г.В.Ткаченко як кореспондента-організатора радіомовлення.

24 серпня 1965 р. на посаду бухгалтера прийнято І.П.Козак (Герасимів). З тих пір незмінно майже 49 (!) років вона очолювала «фінансову службу» редакції.

Як свідчить книга наказів, кращих робсількорів і редакторів стінгазет щорічно преміювали з нагоди Дня преси (5 травня) наручними годинниками, фотоапаратами, бібліотечками та іншими подарунками.

У наказах за **1965-1966 рр.** – відрядження в інші редакції області з обміну досвідом. А **20 червня 1966 р.** до Чорткова приїжджав головний редактор Плевенської окружної газети «Семптеврийска победа» Станко Денчев (Болгарія). Йому було вручено наручний годинник «Побєда» вартістю 40 крб.

У **липні 1968 р.** на посаду коректора було прийнято Я.М.Сухого, відомого нині політичного діяча. У новітній історії України очолював Тернопільську облдержадміністрацію, неодноразово обирався народним депутатом.

16 червня 1969 р. прийнято на посаду літпрацівника А.В.Шуляка.

29 серпня 1969 р. – на посаду літпрацівника призначено Н.Я.Наконечну (Сторож), пізніше була відповідальним секретарем редакції, працювала в обласній газеті «Вільне життя».

Наказом № 96 від **17 вересня 1970 р.** на посаду літпрацівника зараховано І.П.Мороза. Пізніше був редактором бучацької і борщівської районних газет, журналу «Рада».

23 жовтня 1972 р. – на посаду літпрацівника призначено О.М.Мірус (Ваврик), пізніше була відповідальним секретарем редакції.

З **15 листопада 1972 р.** у зв'язку з призначенням С.В.Осьмака директором друкарні на посаду фотокореспондента прийнято Д.В.Льорчака.

1 липня 1973 р. – старшим літпрацівником редакції прийнято 22-річного С.П.Галябарду, пізніше відомого поета-пісняра, автора популярних пісень «Яворина», «Несу свій хрест» та ін. Через рік звільнився в зв`язку з переходом на іншу роботу.

1974-й рік – при редакції існував шаховий клуб «Темп».

23 вересня 1974 р. на посаду друкарки прийнято Д.М.Півторак, котра сумлінно пропрацювала в редакції майже 30 років.

25 вересня 1975 р. прийнято на посаду літпрацівника П.С.Шептицького, пізніше також працював у чортківських газетах «Досвітні вогні» і «Ратуша».

На початку **80-х років** редакція, як видно з книги наказів, ще опалювалась печами. Саме за редакторства В.О.Шуляка – умілого організатора і господарника – проведено парове опалення, зроблено ремонт приміщень редакції, придбано добротні меблі, заасфальтовано подвір`я тощо.

Наказом № 37 від **17 вересня 1984 р.** прийнято на посаду кореспондента А.П.Блаженко, з 1 січня 1985 р. її призначено заввідділом листів і масової роботи, на улюбленій посаді вона працювала донедавна, ставши з жовтня місяця ц. р. заступником редактора газети.

Березень 1985 року – газета першою в області перейшла на офсетний друк: для друкарні придбано ролеву офсетну друкарську машину РО-62 «Ультра» індійського виробництва.

З **1 липня 1985 р.** на посаду фотокореспондента прийнято І.В.Бандрівчака.

15 липня 1986 р., невдовзі після Чорнобильської катастрофи, відряджено в Макарівський район Київської області, де споруджувалося для потерпілих від аварії на ЧАЕС селище Тернопільське, для організації матеріалів і фотознімків кореспондента П.Шептицького, фотокора І.Бандрівчака і водія З.Колівошка.

З **25 листопада 1989 р.** вийшов на заслужений відпочинок В.О.Шуляк. Згідно з рішенням обкому партії і постановою райкому редактором районки призначено З.П.Фриса, за якого в дусі перебудовних часів зазнали суттєвих змін як сама верстка газети, так і зміст публікацій.

З легкої руки редактора-новатора ***«Зорю комунізму» перейменовано в «Голос народу» (вересень 1990 р.).***

У **грудні 1989 р.** районка відзначала свій 50-річний ювілей. За штатним розписом тоді працювало в редакції 15 осіб.

3 квітня 1991 р. на роботу в редакцію повернувся А.В.Шуляк, вже на посаду редактора.

Липень 1992 р. – в молодій незалежній Україні лютує інфляція. Працівникам редакції надано матеріальну допомогу – від 500 до 3 тис. крб., видається також матеріальна допомога на придбання продуктів харчування.

З **1 лютого 1993 р.** на посаду фотокореспондента прийнято О.Ф.Лижечку – нинішнього фотокора районки, чиє ім`я як майстра художньої фотографії сьогодні відоме далеко за межами України.

З **1 квітня 1993 р.** у зв`язку з нестачею коштів і пропозиціями дописувачів припинено виплати авторських гонорарів. З **1 жовтня** того ж року через фінансові проблеми і нестачу паперу редакція перейшла на одноразовий вихід газети, скорочено низку посад.

19 грудня 1994 р. на посаду завідуючого відділом комп`ютерного набору і верстки газети прийнято І.Г.Рудзіка. Саме завдяки його старанням і організаторським здібностям редактора А.В.Шуляка газета першою в області серед інших районок перейшла на комп`ютерну верстку та друк.

5 травня 2005 р. призначено редактором Л.М.Габруського.

5 серпня 2005 року – вийшов у світ 8-тисячний номер газети (перша і восьма полоса – уперше повноколірний друк)

Серпень 2011 року – ювілейний номер районки з нагоди 20-ї річниці з Дня Незалежності України вийшов повноколірним. Газету віддруковано в друкарні ТзОВ «Буковинський видавничий дім». Відтоді районка й перейшла на колір.

Липень 2013 року – вийшов оновлений номер «Голосу народу» на 12-ти сторінках із започаткованими рубриками: «Тема номера», «Є така служба», «Сільський час: on-line», «Людина», «Здоров`я», «Корисні поради», «Погляд зблизька», «Новинар».

Вихідці з районки

Степан Галябарда: тут його первісне, його поріг

Відомий поет-пісняр, заслужений діяч мистецтв України сорок літ тому спинався на крило в майбутній творчості у ранзі літпрацівника районки, про що зроблено перший запис у його трудовій книжці. І досі вважає Чортків своєю колискою, а газету – своєю alma-mater, бо вмістила його перші поетичні проби пера. «Скільки води спливло у Сереті! Скільки написано пісень! Моя безмежна вдячність і газеті, і працівникам її, які навчили мене справжньої журналістики. І найголовніше – великої любові до людей і до України», – такий автограф зоставив торік наш колега читачам «Голосу народу».

Зиновій Фрис: «хрещений батько» «Голосу народу»

Це ім`я одного з редакторів районки, журналіста радіо «Свобода» у Празі, досі ототожнюється в умах тодішніх читачів газети з поняттям «перебудова». Через те, що часи його редакторства припали на зримий час перемін у суспільстві – це по-перше. А по-друге – бо він сам за натурою був новатор. За неповних два з половиною роки зумів не тільки докорінно змінити обличчя газети (і зміст публікацій, і верстку), не лише читацьку схильність до одкровення, а й журналістське самоусвідомлення. Саме в «епоху Фриса» і з його благословення районка стала іменуватися «Голосом народу».

Присвята

ß íå ïèòàþ, ñê³ëüêè òîá³ ðîê³â,
«Ãîëîñ íàðîäó», íàø ëþáèì èé Çì²...
² íå ðàõóþ, ñê³ëüêè çðîáèâ êðîê³â,
Ùîáè ñïîäîáàòèñÿ ëþäÿì ³ ìåí³.

Õî÷ ÿ «â ë³òàõ» – îñâ³ä÷óþñü â ëþáîâ³:
Òåáå ç³ ñêðèíüêè ïåðøîþ âèé ìàþ,
Ðàéîíêî ð³äíà, â êîæí³ì ò âîâ¿ì ñëîâ³,
Â ñâ³òëèíàõ Ëèæå÷êè óñå íîâå ñïðèé ìàþ.

Ïðî ùî, ñïèòàºòå, ïðî âñå âàæëèâå,
Â³ä ïóáë³öèñòèêè é ïîåç³¿ äî æàðòó...
Êîíôåñ³ÿì òóò ì³ñöå îñîáëèâå.
Ðîäèí³ êîæí³é ìàòè òåáå âàðòî.

Êîðåñïîíäåíòàì ïîêëîíÿþñÿ â íîãè.
Â äåíü þâ³ëåþ õàé «Áóëüâàð ôðàíöóçüêèé»
Íàïîâíèòü êåëèõè...
Ïîïîðîñòü äëÿ âñ³õ â Áîãà
Çäîðîâ'ÿ ³ íàòõíåííÿ Ëþáî ìèð Ãàáðóñüêèé.

Â³í, ÿê ãîñïîäàð é áàòüêî äëÿ «ðîäèíè»,
Â äåíü þâ³ëåþ ïðèéì å ïðèâ³òàííÿ
Â³ä ÷èòà÷³â, äîðîñëèõ ³ äèòèíè,
Ùî øëþòü éî ì ó íàéêðàù³ ïîáàæàííÿ:

Ðîäèííå ùàñòÿ â äî ì ³ õàé ïàíóº,
Âñ³ íåãàðàçäè ðîç³á`þòüñÿ âùåíò.
²ç þâ³ëåº ì êîëåêòèâ â³íóº
Ãàëèíà ÃÐÈÖÜÊ²Â,
ïîçàøòàòèé âàø êîðåñïîíäåíò

Ç þâ³ëåº ì, «Ãîëîñå íàðîäó»!

Íàðîäíà ìóäð³ñòü êàæå:
«Ó ñëîâ³ ä³ëî æèâå –
ßê ÷îâåí íàçåòà,
Òàê â³í ³ ïî ïëèâå».
Ð³äíîãî êðàþ ãàçåòà.
ßê³ ó íàçâ³ ñëîâà!
Ç âîë³ Âñåâèøíüîãî âëèâà
Íàðîäíà ùîá çàâæäè áóëà!

Õàé ä³éñí³ñòü äàðóº íàñíàãó,
« Íàðîäèòüñÿ» íî ì åð â ÷åòâåð.
Âè ë³òî ïèñö³ íàðîäó,
Òâîðö³ éîâî äîë³ òåïåð.
×îðòê³âñüêîãî êðàþ ãàçåòî,
Ñïàñèá³ çà ïðàâäó æèòòÿ,
Áóäü çàâæäè íàðîäó â³ðíà,
Áî â Òåáå éîâî ³ì'ÿ!
Ëåîí³ä ÊÎËÓÁÀ ªÂ,
ì. ×îðòê³â

Творчий тандем

Ми і наш надійний тил

6 червня 2014 р. День журналіста. Члени колективу редакції впереміж з позаштатним активом районки. Вони – наш надійний тил. І не тільки тил, а й гучний, потужний та дужий ГОЛОС НАРОДУ. Спасибі вам за співпрацю! Сподіваємось і на подальші плідні ужинкові гони.